

ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΤΟΥΡΚΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΤΣΑΧΑΣ Ή ΖΑΧΑΤ

Ένας τυχεδιάκτης ληστοπειρατής, που κηρύσσει τόν πόλεμο κατά της Βυζαντινής αυτοκρατορίας. Πώς καταλαμβάνει παράλια και νησιά Βυζαντινά. Ένα σατανικότατο ναυτικό στρατήγημα του Ζαχατ που κατεστράωσε τό Βυζαντινό στόλο. Τό γενναίο Τουρκόπουλο. Πώς τό έτίμησε γιά τίς πολυμικρές του άρετές ο αυτοκράτορ Νικηφόρος ο Βοτανειάτης και τό ανέβασε στά ύψιστά αξιώματα. Ή απογύμνωση του. Νέες περιπέτειες. Τό οικτρό και άδοξο τέλος του.

κατά τόν Σμύρνην, όταν νέοι έρχοι οί Πετισενέγοι ή Παταιώνιοι άπειλοσαν την αυτοκρατορία του. Τους Πετισενέγους αυτούς είχαν ξεγερήσει κατά του Βυζαντίου ο Θωμάς αίρετικός, Παντικανός.

Τότε, όπως και τόσοι άλλοι βαρβαροι, βρήκε την ευκαιρία ή κάποιος άσχημος ληστοπειρατής Τούρκος, ο Τσαχάς ή Ζαχατ, να έπιτεδή οι αυτός κατά της μεγάλης αυτοκρατορίας. Επιτέθηκε και ικανώτατος άνθρωπος ο Ζαχατ, κατόρθωσε να στρατολογήσει άσχετούς γενναίους και εμπειροπλοήμους πειρατές και να συγκροτήσει ένα στόλο από σαράντα πλοία. Με τό στόλο αυτό κατέλαβε τή Φώκαια και τās Κλάσονεάς στά Ν.Α. παράλια τής Μ. Άσίας και ύστερα τās νησιά Μιγυλίην και Χίο, όπου και άγκυροβόλησε.

Όταν ο Άλέξιος ο Κομνηνός έ πληροφορήθη τό καταπληκτικό αυτό τόκμημα ενός άνηνου άντάρατ ή λητοπειρατή, έστειλε εναντίον του στη Χίο ισχυροτάτο στόλο με άρχηγό τόν Νικήτα Κασταμονίτη. Άλλ' ο Τσαχάς μεθυμένος από τό κατορθώματά του και ήθελες τύπος, όπως ήταν, δέν δυσκολώθηκε καθόλου ν' αντιπαραταχθή πρós τό στόλο τής Αυτοκρατορίας να τόν νικήση και να καταστρέψη άσχετά Βυζαντινά πλοία. Ο αυτοκράτορ έστειλε τότε νέο στόλο με άρχηγό τόν Κωνσταντίνο Δαλασσηνό, γενναίοτατο και εμπειροπλοίο στρατιώτη και συγγενή του από τή μητέρα του.

Όταν ο Δαλασσηνός έφτασε στη Χίο, ή πρώτη του σκέψη ήταν να πολιορκήσει και να κυριεύσει τό φρούριο, τό όποιον είχαν καταλάβει οί Τούρκοι και τό όποιο χρησιμοποιούσαν γιά να προστατεύονται εναντίον κάθε έπίδρομης από τή θάλασσα. Ο Τσαχάς στό μεταξύ βρισκόταν στη Σμύρνη, όπου στρατολογούσε διάφορους άντάτες γιά να συνεχίση ίσως τίς τυχοδιωκτικές του επιχειρήσεις. Ο Δαλασσηνός, άφου έστρεψε τίς πολιορκητικές του μηχανές γύρω από τό φρούριο, άρχισε να τό χτυπά με βανια και λύσσα, και σε λίγες ώρες γράμμισε τόν τοίχο που υψώνονταν άνάμεσα στους δύο δυνατούς πύργους του φρουρίου. Άπελπισμένος τότε ο Τουρκικός στρατός, άρχισε να ζητά έλεος από τόν πολιορκητή, στον όποιο έδωσε την ύπόσχεση ότι θα έτοιμάζονταν να παραδοθή. Ο Δαλασσηνός από φόβο μήπως οί στρατιώτες του μετά μία όδημητική άλωση του φρουρίου, λεηλατήσουν τās πλούσια λάφυρα που είχαν εκεί οί Τούρκοι, έγαλώρισε την πολιορκία και έπεριέρινε ήσυχος πειθό την τακτική παράδοση τόν πολιορκουμένον. Έτσι όμως έδωσε ευκαιρία στους Τούρκους ν' ανοικοδομήσουν βιαστικά πάλι τό τεύχος που είχε γκαρμιστη και να τό καλύψουν με δερμάτα και άλλα σκεπάσματα, ώστε να εινε άπρόσβλητο από τίς τεράστιες πέτρες που είνανταν με όρη ή πολιορκητικές μηχανές του Δαλασσηνού. Ο Τσαχάς, όταν πληροφορήθη ότι ο στρατός του είχε πολιορκηθή, έξολίπισε άμέσως νέο στόλο με όγχο χιλιάδες ναυτικούς και έπλευσε πρós τή νησο. Ο Δαλασσηνός διάταξε τότε τό ναύαρχο Όπο ν' άποπέσει εναντίον του. Άλλά ο τρομερός Τσαχάς είχε έφραμίσει ένα σατανικό σχέδιο : Είχε αράσει τό στόλο του σε μία γραμμική και είχε συνδέσει τās πλοία τό ένα με τό άλλο με χοντρές άλυσίδες, ώστε κάθε Βυζαντινό πλοίο που θα προσπαθούσε να περάση απ' άνάμεσα γιά να κάμη τόν έλιγμό του και να χτυπήση, να έμποδίσεται από τήν άλυσίδα, να μπερδέυεται και να μένη αιχμάλωτο στον Τουρκικό στόλο. Όταν ο ναύαρχος Όπος, κατά τās μεσάνυχτα που συναντήθηκε με τόν Τουρκικό στόλο, κατάλαβε τό σατανικό σχέδιο του Τσαχά, περίτρημος διάταξε τό στόλο του να επαναπλεύση πρós τό λιμάνι τής Χίου. Πίσω άκολουθούσε ο Τουρκικός στόλος, άραγμένος πάντα και συνδεδεμένος με τίς τεράστιες άλυσίδες του. Όταν πλησιάσαν τέλος στο λιμάνι τής Χίου, ο Τουρκικός στόλος άπέφραξε τό Βυζαντινό μέσα σ' αυτό.

Ο Τσαχάς, άφου τό κατόρθωσε αυτό, άρχισε με μερικά πλοία του να περπαλή την παράλια ως που βρήκε την ευκαιρία ν' άποβίβασή άρκετή δύναμη και να ενίσχυση τους Τούρκους του φρουρίου. Ο Δαλασσηνός, βλέποντας τότε ότι δέν θα τελείωνε εύκολα με τόν τρομερό αυτό πειρατή, άνοίξε ένα χαρακώμα κοντά στην παράλια όπου συγγέντρωσε τό στρατό του και έτοιμάζονταν να έπιτεδή πάλι

κατά του φρουρίου. Ο Τσαχάς όμως πρόλαβαίνοντας ώριμισε με μικρούς ίππείς του στην άρχή, ύστερα και με άλλους ίππείς και πεζούς και κατόρθωσε να πλησιάση στο λιμάνι, όπου κατέλαβε άσχετά Βυζαντινά πλοία. Θα κατέλαμβανε δε ώρισμένους και τās άλλα, άν στο μεταξύ δέν έφεγγαν, βρισκόνατας κάποια διέξοδο.

Παρ' όλα του όμως αυτά τās κατόρθωματα ο ληστοπειρατής, κατέλαβανε ότι στό τέλος θα συντριβονταν άνεπανόρθωτα και έστειλε δύο πρέσβεις πρós τό Δαλασσηνό, από τόν όποιο ζητούσε να συναντηθούν κάτου και να συμβιλιωθούν.

Ο Δαλασσηνός δέχτηκε την πρόταση και την άλλη μέρα οί δύο άντιπαλοί συναντήθηκαν στο συμφωνημένο μέρος. Πρώτος άρχισε να μιλή ο Τσαχάς, ο όποιος ελε τās εξής καταληκτικώτατα άλλα και άποκαλυπτικώτατα σχετικά με τό άτεμο του :

— Πρέπει να ξέρης ότι εγώ είμαι τό γενναϊώτατο εκείνο παιδί, που από τās μικρά μου χρόνια, τρέχοντας από τή μιάν άρχή τής Άσίας στην άλλη, πολέμουσα με λύσσα κατά τόν Βυζαντινό. Έπειδή όμως ήμουσ πολλά νέος και δίγως βέβαια πείρα κ' εφορμώνον σε κάθε κίνδυνο, έπεσα στη χείρα του Βυζαντινού Καβάλινα Άλέξανδρου, ο όποιος με πήγε στον αυτοκράτορα Νικηφόρο τό Βοτανειάτη. Ο αυτοκράτορ, εκπρόντας την γενναϊότητά μου, μου έκαμε διάφορες τιμές και εγώ του ύποσχεθήκα ύποταγή.

Μετά λίγο καιρό με ανέβασε και στο αξίωμα του πρωτονοβελισσίου και μου χάρισε πολιτικώτατα δώρα. Έτσι έμένα πλοίος στην αυτοκρατορία τόν Ρωμαίων. Όταν όμως άνέρηκε στο θρόνο, ο Άλέξιος ο Κομνηνός μ' άπογύμνωσε από κάθε αξίωμα και με στέρεσε από κάθε τιμή. Νά, ή άφορητή τής έχθρας μου και του μίσους μου κατά τόν Ρωμαίων. Ας μάθη λοιπόν ο αυτοκράτορ, ότι άν θέλη να διαλυθή κάθε έχθρα και κάθε παρεξήγηση μεταξύ μας και να γίνω πάλι πιστός υπήκοος και φίλος τόν Ρωμαίων, πρέπει να μου ξαναδώση όσες τιμές και όσα αξιώματα μου είχε άπονείμη ο Νικηφόρος ο Βοτανειάτης. Αν τό κρίνης εύλογο αυτό, ως γνωστοποιήσουμε τίς συμφωνίες μας και στους στρατιώτες μας και ως ύπογράψουμε μία συμφωνία. Έπειτα άφου έκληρωθούν όλα αυτά, δέχομαι να έπιτρέψω στον αυτοκράτορα όσα νησιά του άρτασα και να ξαναγράσω στην πατριδα μου.

Ο Δαλασσηνός κατάλαβε ότι ο πειρατής είχε βρεθή σε δύσκολη θέση και δέν έδωσε καμιά σημασία στα λόγια του. Χωρίς δισταγμό λοιπόν και με θαύρος του άπάντησε :

— Ούτε κ' εού έχεις σκοπό να ξαναδώσης τās νησιά, άλλα ούτε κ' εγώ μπορώ να παραδεχτώ τούς όρους σου, χωρίς τή θέληση του βασιλέως μου. Έπειδή όμως φτάνει έδω ο Μέγας Λούς Ίωάννης ο γυναϊκάδελφος του αυτοκράτορος με πολύ πεζικό και ναυακό, ως ακούη εκείνος τούς όρους σου. Έτσι ως εΙσαι βέβαιος ότι με τή μεστειία του Λουκός Ίωάννου, θα πάρουν τέλος ή συμφωνίες με τόν αυτοκράτορα.

Ο Δαλασσηνός δέν ελεγε νύμματα γιά να φοβίση τάχα τόν Τσαχά. Πραγματικά ο αυτοκράτορ Άλέξιος ο Κομνηνός, ο όποιος γνώριζε τās στρατιωτικά προτεγήματα και τή γενναϊότητα του Μεγάλου Λουκός Ίωάννου, τόν έστειλε με νέο στρατό και στόλο να συντριφή τούς Τούρκους στη Χίο και να ξεκαθαρίση τό νησί.

Ο καμπόνηρος τυχοδιωκτής μαθαίνοντας τās καταπληκτικά αυτά πράγματα από τόν άντίπαλό του, έφυγε άμέσως την άλλη μέρα μ' ένα μέρος του στόλου του γιά τή Σμύρνη, όπου θα στρατολογούσε νέο στρατό. Τή φορά αυτή όμως ο Δαλασσηνός δέν έμενε με σταυρωμένα τās χείρα. Έκάλυψε πάλι τό φρούριο που κατείχαν οί Τούρκοι και άρχισε να τό χτυπά άγρια από παντού.

Τό φρούριο μετά τās φοβερά αυτά χτυπήματα και μετά τίς λυσασμένες εφόδους τών Βυζαντινών στρατιωτών, έκρηξε εύθι τέλος, ενώ ο Τσαχάς βρισκονταν ακόμα στη Σμύρνη.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΡΗΝΟΥ

Η ΝΕΡΑΪΪΔΑ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΙΟΥ

Στήν ωραία παλιά εποχή, πού ο κόσμος ήταν γεμάτος από νεράιδες και νύμφες, στην περιφέρεια του Όρνενάου, ζούσε ένας νεαρός και ωραίος άρχοντας ο κόμης Στάουφενπεργκ, ο οποίος κα-

τοικούσε στον επιβλητικό πύργο του. Ο Στάουφενπεργκ ήταν πλουσιώτατος, και ή άρρενωπή όμορφιά του, ή καλοσύνη και ή καταδεικτικότητα του ήταν παρομοιωδεις σ' όλη τή χώρα. Ήταν μανιώδης κυνηγός και περνούσε τις μέρες του στά βουνά και σιά διάση, κυνηγώντας τά άγρια ζώα που άφθονούσαν σιά μέρη εκείνη. Πολλές φορές τίς άκούραστες αυτές κυνηγετικές εκδρομές του έφθανε ως τίς όχθες του Ρήνου, ή όποιες τήν εποχή εκείνη ήταν άκόμη άκατοίχμητες.

Έτσι μιá μέρα, κυνηγώντας ένα μεγάλο λαρκάδι έφτασε στην όχθη του Ρήνου. Ή άκολουθία του τον είχε χάσει, κι αυτός καθώς ήταν κατακορασμένος απ' τώ τρέξιμο, ξεπλώθηκε στην άροποταμιά, κάτω από ένα δένδρο για νά ξεπασιάσει, κι εκεί ακόμα άποκοιμήθηκε.

Όταν έπειτα από πολλήν ώρα ξύπνησε, είδε καθισμένη δίπλα του, στο γρασιδί, μιá νέα πεντάμορφη, ή όποία τον χαιρέτησε γλυκά.

Έκλιητος ο άρχοντας, μά και γοητευμένος από τά κάλλη της νέας, τήν ρώτησε ποιá είναι και πού κατοικεί.

— Είμαι από τίς νεράιδες του Ρήνου, τού άποκρίθηκε εκείνη και κατοικού στή βάνθη του ποταμού.

Ή άπάντησή της ξάφνησε άκόμη περισσότερο τόν νεαρό κόμητα, ο όποιος άνωσ άφορος καθώς ήταν. Ήμεινε ώρες πολλές κουβεντάζοντας μαζί της και δέν θέλησε νά φύγη, παρό μόνο όταν ή νεράιδα τού ήτοαζήθηκε νά ξαναπανηνηθούν τήν άλλη μέρα στο ίδιο μέρος.

Άπό τότε ο κόμης πορήτησε έντελώς τή κυνήγι και τίς άλλες διασκέδασεις του και άπορωθήκε τελείως στην ωραία γούσσα πού τόν έτόλανε όλοένα περισσότερο σιά μαγικά δίχτυα τού έρωτά της. Κάθε μέρα, ο άρχοντας άφηνε μακριά τήν άκολουθία του και πήγαινε στή γαλήνιο και ωσαύτο τοτείο, στην άροποταμιά του Ρήνου, όπου έπιμενε ώρες όλόκληρες μαζί με τήν πολυαγαπημένη του, χωρίς τίποτε νά έννοχλήση τήν χαρά τού έντυχιμένου έρωτός του.

Άπό τίς πρώτες μέρες ή νεράιδα ζήτησε απ' τόν κόμητα νά της όρκισθή άωνία πίστι και άγάπη. Ο κόμης ωραίσθηκε άμέσως χωρίς διαταγή.

— Κι' έγω, τού έλεπ' εκείνη, θά σέ κάμω νά ζήσης παραπολλά χρόνια, όσα κανέναν άλλος άνθρωπος δέν έχει ζήσει σ' αυτόν τόν κόσμο, και νά είσαι πάντα έντυχιος. Άλλά άν τυχόν καιμιá φορά ξεγιάσεις τόν όρκο σου, τότε θά κλαιώ άιώνιως. Έγώ δέν μπορώ ν' άγαπήσω παρά μόνο μιá φορά. Και μιá κι' άγάπησα έξοένα θ' άγαπού όσο ύπόρχο και ζώ. Άν τυχόν όμως προδώσεις τήν άγάπη μου, θά δυστυχίσης τρομερά. Θά άκούς τούς θρήνους μου μέσα στόν πύργο σου και παντού όπου πηγαίνεις. Κι' όταν ίδεις νά παρουσιασθή έξαφνα μπροστά σου τώ πόδι μου τότε έξέρο του καλά, θά είναι αυτό προειδοποίηση ότι σέ τρεις μέρες θά πέσης στή χείμα του Χάρου για νά πληρώσης τήν έπασχία σου. Γι' αυτό, μη θέλ'ήσης ποτέ σου νά διαλύσης τόν όρκόβουνα μας.

Ο κόμης τού Στάουφενπεργκ έζησε πολήν καιρό έντυχιμένος με τόν έρωτα της πανόραης νεράιδας. Με ότιδήποτε κι' άν καταπανότανε τά έβγαζε πέρα. Και σούς άγώνες πού κάναν μεταξύ τους οι ένγενείς σιά μεγάλα πανηγύρια, και στίς μάχες, ο κόμης έβγαينه πάντα νικητής. Τό σπαθί του χτυπούσε πάντοτε θανά-

σμα και τó κοντάρι του δέν άστοχούσε ποτέ. Τά όπλα του και τó ούκωσμά του είχαν γίνει τά πιο δόξασμένα σ' όλη τή χώρα.

Και φυσικά έπειτα από όλα αυτά, όλες ή ωραίες της άριστοκρατίας λατρουόσαν τόν έρωτά του και όλα τά άνύπαντρα κορίτσια τόν ένγενών ένερωπολούσαν νά παντρευτούν τόν δόξασμένον κόμητα. Μά εκείνος έμεινε πιστός στην πανόραη νεράιδα. Έτσι περνούσαν τά χρόνια.

Κάποτε όμως ο αυτοκράτορ έκανε προεδρία στίς έπαρχίες της χώρας του, μαζί με τήν μοναζόχη του, κι' έβλεπ' τήν αυλή του. Όταν έφθασε στίς έπαρχίες του Ρήνου, σταμάτησε και διάταξε νά γίνη μιá μεγάλη προση, με ίππικούς άγώνες και κονταρομαχίες. Οι καλύτεροι εύτατοί και ίππότες της αυτοκρατορίας, έτδξαν νά λάβουν μέρος στούς άγώνες αυτούς. Μέσα σ' όλους όμως αυτούς ξεχώριζε ο κόμης Στάουφενπεργκ, με τήν έξαισία όμορφιά του, τήν μεγαλοπρεπή πανοπλία του και τήν πολυάριθμη και πλούσια ντυμένη άκολουθία του. Κι' ότως ήταν φυσικό, και σούς άγώνες αυτούς βγήκε νικητής ο κόμης κι' όλοι τόν θαυμάζανε.

Περισσότερο όμως απ' όλους κι' όλες τόν θαυμάσνε ή κόρη τού αυτοκράτορος, ή όποία τόν έρωτεύθηκε, τρελλά, τώ τρελλά, ώστε τήν τελευταία ήμέρα τόν άγώνων ειπε στόν πατέρα της, πως άγαπούσε τόν κόμητα τού Στάουφενπεργκ και πως άν δέν τόν έπερνε άνδρα της, δέν θά παντρευόταν ποτέ στή ζωή της!

Ο αυτοκράτορ αναγκάστηκε πολή απ' τά λόγια της μοναζόχης του, κι' όταν ήρθε ή ήμέρα της διανοχής τόν βαρβάρων, κρότησε τόν κόμητα κοντά του, και τού φανερώσε τήν άγάπη της κόρης του, κι' αυτόν και τήν δική του άπόφασι νά τόν κάνει γαμπρό του.

Ο κόμης κολακεύθηκε απ' τήν πρόταση εκείνη τού μονόχρη του, μά άναγκάστηκε νά τού όμολογήη πως ήταν άραβωσιωμανής με μιá νεράιδα του Ρήνου, κι' ότι ο όρκος πού της είχε δώσει τόν έμποδίζε νά παντρευθή άλλη γυναίκα.

— Οι όρκοι πού δίνει κανείς στίς νεράιδες, άποκρίθηκε ο αυτοκράτορ, δέν έχουν καμιά σημασία. Έν πάση περιπτώσει θά παραικούσμε τόν άρχεπίσκοπο νά λύση τόν όρκο σου και τόν άραβόβου σου και νά σέ απαλλάξει απ' τίς συνέπειες της έπασχίας σου.

Έτσι κι' έγινε. Ο άρχιεπίσκοπος έλυσε τόν κόμητα απ' τόν όρκο και της δώσει, στην νεράιδα κι' έπειτα από λίγες μέρες έγινε ο γάμος του με άπάνταστη μεγαλοπρεπεία.

Άλλά τó βράδυ τού γάμου, ένώ ο κόμης καθισμένος ανάμεσα στή βασιλοπούλα και στόν αυτοκράτορα γλεντούσε πρόσχαρα, φάνηκε ξαφνικά, στόν τοίχο, ένα μικροκαμωμένο γυναικείο πόδι και τήν ίδια στιγμή άντήχησε σ' όλα τά διαμερίσματα τού παλατιού ένα πένθιμο μοιρολόγι, πού έρχιζε τήν καρδιά τού ανθρώπου.

Ο κόμης έγινε άμέσως γλωμός σάν τó θεατρίο!...

— Δυστυχία μου! φώναξε. Νά, ή τιμωρία μου για τήν άπιστία μου! Αυτό είναι ο προάγγελος τού θανάτου μου!

Σηκώθηκε τότε άπάνω άλαφρασίμως, με όμη τρελλού, βγήκε έξω και έπιγε μακριά απ' τó παλάτι...

Έπειτα από τρεις μέρες τόν βρήκαν νεκρό στή γειτονικό δάσος. Τόν είχε χτυπήσει κερανόσ!

Ή κόρη τού αυτοκράτορος, άπαρηγόρητη, γιατί έμαθε τόν άνδρα της, ντύθηκε στή μαυρά και κλειστηκε σ' ένα μοναστήρι, όπου έπειτα από λίγους μήνες πέθανε απ' τή λύπη της!...

Ο ΤΑΛΛΕΥ΄ΡΑΝΔΟΣ

ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ

Ο Ταλλευράνδος παρρωσιόστο κάποτε σέ μιá έσπεριδα, όπου, μεταξύ τών προσκεκλημένων συγκατελέγετο και ο βαρώνος ντε Φερέτι, συγγενής τού Πάπα Πίου τού 9ου, τού όποιου τά πόδια ήταν υπερβολικά αδύνατα και σκελετώδη.

— Δέν νομίζετε, ειπεν ο Ταλλευράνδος σκίθοντας στή αυτί τού γειτονός του, ότι ο κ. ντε Φερέτι είναι ο γενναίτερος τών συγγρόνων γάλλων;...

— Για τούτο λόγο, έξοχώτατε!...

— Μά γιατί κανείς άλλος έκτός από αυτόν δέν θά είχε τήν γενναιότητα και τήν τόλμη νά περπατή στηρίζόμενος πάνω σέ τέτοια πόδια!...

Κατόπιν αυτού ο Δαλασγνόσ, άφίηνοντας δυνατή φρουρά στή Χίο, απέπλευσε για τή Μιτυλήνη, τήν όποία, όπως ειπαμε, κατείχαν επίσης στρατεύματα τού ληστοπειρατή Τσαγά και τήν κατέλαβε και αυτή.

Θέλετε νά μάθετε τώρα ποιό ήταν τó τέλος τού Τσαγά, τού τολμηρού αυτού τυχοδιώκτη, πού για κάμποσο καιρό κατατάραζε τή Βυζαντινή αυτοκρατορία και τήν άνάχαση νά έξοπλήσει στρατούς και στόλους για νά τούς στείλ' έναντίον του; Άκούσατε τó: Τόν έδολούρησαν, μετά τās πολεμικάς του άποτυχίας, ο τότε σουλτάνος Κλιτ'ε-Αρσλάν (Σπαθοφόρος Λέων). Τόν εκάλεσε σέ τιμητικό γεύμα κι' εκεί, έν τώ μέσφ της ενοχίας, τόν κατέσφαξαν, κατ' έντολήν του, οι σπαθοφόροι του.